

היום רוצים כולם להפיק בישראל סרטים, בשיטת שוויילי - מפיק הסרטים שהחל להפיק סרטים בעצמו, כשהוא מזהיר בכנות: „בשביל הכסף, לא בשביל אמונת”

לכולם שהוא היחיד היודע כיום את טעמו של הקהל הישראלי העממי. את פישקה במילואים, סרטו השלישי, שאת תוכנו כתב בעצמו, קטלו כל המבקרים. אבל עובדה: הוא מוצג כבר שבוע חמישי בברודביי (עם הופעה של ג'ו עמאר) ואפילו הניו יורק טיימס כתב עליו ביקורת קטלנית, אבל ביקורת. רק עכשיו סיים את הסרטת סרטו הריבועי, נחציה והגנרל, והוא כבר מונק, נמרץ ככספית להסרטת עוד חצי תריסר סרטים. איך הגיע הצעיר הירושלמי לדרגת „מלך הפילים” של הקולנוע הישראלי? רשות הדיבור לשוויילי עצמו:

„הקהל הישראלי מתחיל לשנוא את הסרטים הישראליים. נמאס לו. שמונה סרטים בשלושה חודשים וכולם אותו דבר. אבל נחציה שלי שונה מכולם. ראשית הוא סרט לכל המישהפה. סרט על ההווה של הצבא. על שלומיאל אחד שבטעות ניקלע למכונת של קצין העיר וחושב שהוא גנרל. הוא מתחיל לטמטם אותו שהוא מרגיש לא טוב ושסור לו לנהוג. כמוכן שהקצין הזה בריא כמו שור ומכאן מתחילות כל הצרות של נחציה, זה השלומיאל, שמשחק אותו יעקוב בודר. הקצין, גדעון זינגר, מחליט לסדר את נחציה וככה מתחילים לחפש אותו עם שני רס"רים, פול סמית ודובי גל, ועם פסיכיאטר - טוביה צפיר - ועם המון שחקנים טובים, ויש המון מקומות יפים, כמו החרמון, ועניינים עם המישרה ועם בלישים, בקיצור כמו דני קיי באל הנשק.

„תמיד אהבתי סרטים כאלה. בכלל הייתי משוגע לקולנוע עוד כשהייתי ילד. היינו מישהפה נורא ענייה. אבא שלי בא מקרסאיו ואמא מקוקו. אני נולדתי בעיר התיקה. מישהפה שלמה בחדר אחד. היה זקן אחד שהיה מיסחוב עם מכונת הסר-

שוויילי מלך הפילים

טה ומסריט פעם פעמיים בחודש. אני הייתי מחכה לו בבית-הספר, במיגרש. נורא אהבתי את הזקן הזה. והוא כבר ידע שיש אחד. מיכאל שוויילי, שמכין לו את המכונה ואת הווילונות.

„אבל זה לא הספיק לי. כשעברנו לגור בחיפה, הייתי בן תשע ונימאס לי ללכת לבית-הספר. התלחתי כבר שאני רוצה לעבוד בקולנוע. הלכתי לקולנוע ארמון וביקשתי שייתנו לי לעזור למכונאי. או, היו צריכים לטובב הכל בידיים. עבדתי שם וראיתי שאני נורא אוהב את זה. אבל הורי התחרטו והחליטו לחזור ולגור בירושלים. תפסתי אחד שהיה מקרין סרטים בבתי-הספר. למדתי קצת בערב וכל היום הסתובבתי איתו ועם המכונה. אמרתי לו: בוא נציג הצגות בכל יום. כל יום בבית-ספר אחר. וככה הצגתי עם הזקן ביום. סרטים מקרין-קיימת ומקרין היסוד. בערב, או שהייתי לומד קצת, או, אם היה לי כסף הייתי ניכנס לקולנוע.”

יאללה עם העיתונאים!

סרטים שהיו אהובים עלי או היו סרטים של אבוס וקוסטלו, או דני קיי, אצלם תמיד היה מלא. ואם היה מלא אז, למה שלא יהיה מלא היום? אני זוכר שהייתי הולך עם כל החברה רק לסרטים כאלה. הייתי רואה סרט כבד - לא הייתי ניכנס. מכל החברה שלי אולי ארבעה הלכו להמלט. מאז אני הולך רק לפי המון. מה קורה? סרט כמו 7 גיבורי עולם מלא עד אפס מקום בכל הארץ. וניקח למשל סרט כמו תיאורמה של פאוליני, היה אצלי במחסן, אז מה? בכל הסרט אין, שוט אחד של מישויל ערום. רק מדברים. אף אחד לא ירצה לראות את זה.

הפורה ביותר. פעם היו שלענו לו בקרב אנשי תעשיית הסרטים בישראל. היום מסתכלים עליו כעל גאון. מפני שמצא שיטה להפיק סרטים בזול ומהר ומפני שנדמה

שלי הייתי בקולנוע. ואני יודע רק דבר אחד: ביום שסרט ישראלי מקבל ביקורת טובה אז זה סימן שזה סרט של תשעה באב. נאום מיכאל שוויילי, מפיק הסרטים המאיים להפוך למפיק הסרטים הישראלי

הבוס מיכאל שוויילי הוא הבוס הבלעדי בסרטי: הוא נותן הוראות לבמאי, מרביץ לשחקנים, ממציא סצנות תוך כדי הסרטתה, אינו עוזב את הסרט מרגע שמתחילים לצלם ועד הצגתו. למרות יחסו הכמעט רודני, הוא אהוב על עובדיו יותר מכל מפיק אחר. הם יודעים: הקולנוע זורם בדמו. כאן נראה שוויילי במשרדו עם הצלם אמנון אבן-טוב (מימין), השחקן גבי עמרני ועוזר הבמאי והשחקן פול סמית.

תעשיית הקולנוע הישראלית מתלבטת ומיכאל שוויילי כבר סיים להסריט עוד סרט: נחציה והגנרל - קומדיה פצצה לכל המישהפה. שלושים וחמישה ימי עבודה בסך-הכל מהרגע בו נולד הרעיון ועד הסרטתו והסרט מוכן ומוזמן. בלי בעיות בלי סובסידיות. בלי ועדות הפסטיבלים, בלי מיסחירות-עשייה, בלי לחפש קולנוע. עד שכל האחרים יזונו, שוויילי כבר יציג במוגרבי בתל-אביב, בירושלים, בחיפה וברפתח-תקווה ואולי גם בברודביי. „בעלי-הקולנוע ברמלה כבר ישן אצלי במישרד שבועיים, לא יכול להכות, אומר שוויילי. כי אצל שוויילי זה לא „אולי” יצליח. אצל שוויילי זה „על בטוח”. „פעם, כשאמרתי שאני הולך לעשות סיפור-אהבה עממי, צחקו ממני. עשיתי את אריאנה וזה הכניס כסף בכל המקומות. את פישקה במילואים ראו 700 אלף איש. עכשיו כבר לא צוחקים יותר.”

מהעיר העתיקה לברודביי

יש לו ביטחון עצמי מופרז? בטח שכן. אין יותר מתאים ממנו לפרויקט: „אם אין אני לי - שוויילי”. ואין יותר בשוח ממנו בכך שהוא לא רק איש-קולנוע עם דם אלא גם „איש-קולנוע בדם”. „מה זה פרודיוסר? פרודיוסר זה לא אחד שמשקיע כסף והולך הביתה לישון. לזה קוראים מלוות בריבית או משקיע. פרודיוסר צריך לדעת את הכל על קולנוע. הוא צריך להיות כל הזמן על הסט. הנה גם מייק נייקולס הוא מין שוויילי כזה. אף פעם לא יוציאו אותו מהקולנוע. גם אותי לא, וזה לא יעזור לאף אחד. אני בסך הכל מפיק בן שנה אבל כל החיים